Interview met Erich, redactieassistent bij 'Der Stürmer', Neurenberg, 1988.

'Ik ben blij te kunnen zeggendat Der Stürmer, meer dan enig ander dag- of weekblad, mensen op een eenvoudigemanier het gevaar van het jodendom duidelijk heeft gemaakt. Zonder Julius Streicher en zijn spits zou het belang van een oplossing voor het joodse vraagstuk voor Burgers zullen niet zo kritisch worden bekeken als zij is velen reëel zijn. Het is dus hoop dat degenen die de onverbloemde waarheid over het jodenvraagstuk willen weten Der Stürmer zullen lezen.'

-Albert Forster,de Gauleiter van Danzig, 1937.

Bedankt dat ik je mocht spreken. Wat maakte dat je betrokken wilde raken bij de krant?

De kantoren van de krant "Der Stürmer" in Gdansk, rond 1935

Erich: Jij zult de enige zijn die dat hoort. Ik studeerde journalistiek en ontmoette Phillip Rupprecht, die dezelfde politieke ideeën had als ik. *[Rupprecht tekende letterlijk duizenden joodse karikaturen voor Der Stürmer onder het pseudoniem 'Fips'. Hij tekende ook voor het beroemde kinderboek 'De paddenstoel' uit 1938.* Hij stelde me in 1936 voor aan Julius Streicher. Ik werd opgenomen in de staf en aangenomen als assistent van Ernst Heimer.

[Heimer schreef voor Der Stürmer, maar schreef ook het kinderboek 'Der Giftpilz' naast andere boeken uit het Derde Rijk.] Ik woonde in een deel van Neurenberg genaamd Fürth, dat een grote joodse bevolking had in vergelijking met de stad Neurenberg. Ik was geïnteresseerd in geschiedenis en in het bijzonder in de Joden van Europa. Streicher was erg blij een jongere te ontmoeten die net zo enthousiast was over deze onderwerpen als hij. Ik werkte in het krantenbedrijf en sprak vaak met Ernst aan de telefoon, die me vroeg om wat onderzoek voor hem te doen over een onderwerp waarover hij wilde schrijven. Ik bracht veel tijd door in de archieven en bestudeerde manuscripten over joden en christendom. ik zou ook vaak betaald om te reizen om onderzoek te doen. Der Stürmer was een populaire krant in Duitsland en later in Europa.

Philipp Rupprecht stond onder het pseudoniem Fips Hoofdcartoonist van het anti-joodse weekblad Der spits

Zou je jezelf omschrijven als anti-Joods?

Erich: Nee, dat denk ik niet, en ik zal het uitleggen. Ik hou eerst van mijn mensen en wil ze beschermen door de waarheid te spreken. Dat betekent niet dat ik haar haat omdat ze de waarheid vertelt. We moeten altijd eerst van onze mensen houden, maar ze niet haten. We haatten wat er met onze mensen gebeurde en dat leidde ons naar de Joden die erachter zaten. Net als veel andere Duitsers kon ik zien dat er iets mis was met deze groep. Ze vormden een kleine minderheid in dit land, maar ze bezaten de meeste macht en rijkdom, en ze verborgen zich sluw achter een masker, om zo te zeggen. Ze projecteerden het beeld arm, machteloos en open voor alle ideeën te zijn. Hun acties waren echter heel verschillend.

Ze probeerden zo goed mogelijk Duits te doen en er Duits uit te zien, maar hun gelaatstrekken verraadden hen keer op keer. Ze wilden elkaar

Een kiosk in Berlijn, 1929

conformeerde zich niet volledig, en velen werkten om ongezien te blijven terwijl ze onze cultuur vernietigden. Ze werden brutaler en eisten de afschaffing van onze cultuur. Het christendom werd aangevallen, evenals de kerk. Ze zeggen dat ze de kerk hebben geïnfiltreerd om haar van binnenuit te vernietigen. Sommige priesters werden verwijderd omdat ze niet konden bewijzen dat ze Ariërs waren en alle kenmerken van een Jood hadden. Zij waren toevallig degenen die raciale vernietiging en homoseksualiteit propageerden aan hun volgelingen.

Eind jaren twintig ontkwamen ze niet aan de joodse invloed in de grote steden. Het waren de filmregisseurs, bankiers, advocaten, makelaars en alle andere rijke zakenlieden. De reden dat ik dit wist, is omdat mijn vader stierf in de eerste oorlog, mijn moeder stierf in 1919 als gevolg van de Engelse blokkade waardoor velen ondervoed en ziek werden, dus voedden mijn grootouders mij op. Mijn grootvader kende de joden heel goed en leerde me hoe ik ze moest zien; dat was toen gebruikelijk in Europa, ze konden zich niet diep genoeg verstoppen. Hij leerde me kijken naar de donkere ogen en de haakneus, de kleur van de huid, de kraaloogjes, de rattenoren en de namen die ze hadden aangenomen. Joden zijn gemakkelijk herkenbaar omdat ze raciale kenmerken vertonen; ze proberen op te gaan in om dit te veranderen, maar de eigenschappen komen naar voren.
Zo kon ik in de kranten zien dat joden in Duitsland schromelijk oververtegenwoordigd waren.

Bernhard "Isidore" Weiss

Zelfs de pooiers, criminelen en kinderverkrachters waren grotendeels joods. Het was zo erg dat er een joodse politiechef in Berlijn werd geïnstalleerd om de misdaden die ze begingen te bagatelliseren en te verdoezelen. Hij werkte onvermoeibaar om een einde te maken aan de nazi's in Berlijn en vluchtte toen het land uit toen het spel voorbij was.
Ik was me bewust van dit probleem, maar ik heb de Joden nooit gehaat. Ik heb gewerkt om hun hypocrisie en de geheime oorlog die ze tegen ons volk voerden bloot te leggen.

Julius Streicher tijdens een excursie in 1935

Wat weet je nog meer over Julius Streicher?

Erich: Hij was een goede baas, erg vriendelijk en niet snel boos. Ik maakte in het begin veel fouten en hij en Ernst waren erg vergevingsgezind en waren geweldige leraren. Er wordt tegenwoordig veel over Streicher gezegd, de geallieerden hadden speciale mensen die in heel Europa op zoek waren naar weetjes over hem. Zoals u weet, werd hij geëxecuteerd als martelaar aan de galg. Stel je voor dat. Hij was een privé-ondernemer die een legale krant runde, en de overwinnaars konden hem vermoorden alleen omdat hij zijn mening uitsprak

gepubliceerd. De hypocrisie van de overwinnaars is werkelijk verbazingwekkend.

Strider was erg populair en werd uitgenodigd voor vele feesten en diners, vooral omdat hij tot de oude garde behoorde en drager was van de Order of Blood. Hij sprak vaak over de rijken en beroemdheden die hij kende, en zelfs in het buitenland, over hoe raciaal bewuste mensen waren. Zijn vrouw bracht ons vaak wat lekkers, zijn zoons werkten ook bij de krant en schreven verhalen of zetten teksten. We hadden aanvankelijk een meisje genaamd Adele die zijn persoonlijke secretaresse werd en later in de oorlog naar zijn boerderij kwam.

Hij gaf ons altijd bonussen met Kerstmis en zorgde ervoor dat aan al onze behoeften werd voldaan. Ik herinner me een keer dat ik op weg was naar mijn werk met enkele voorbeelden van Ernst's artikelen toen ik probeerde in een tram te stappen en de map liet vallen en de inhoud verspreidde. De chauffeur schreeuwde tegen me en schold me uit omdat ik hem had tegengehouden. Ik vond dit onbeleefd en slechte manieren en was van streek toen ik op kantoor aankwam. Streicher vroeg wat er in mijn reet zat en ik vertelde hem alles. Hij belde het chauffeurskantoor en verzocht het hoofd van het trambedrijf hem te bellen. Tien minuten later belde de chauffeur en kreeg te horen dat hij de manieren van de chauffeur moest opfrissen.

Ik heb echt niets slechts te zeggen over de man, vandaag wordt gezegd dat velen in de partij hem niet mochten. Hij had zijn gebreken en omdat hij populair was, deden er veel geruchten de ronde over hem. Ik heb me altijd afgevraagd of machtige joden, die nog steeds de oren hadden van sommige partijfunctionarissen, deze geruchten verspreidden. Hij was een heel goede baas. Ik herinner me ook dat hij gevangenen gebruikte om op zijn boerderij te werken. Adele vertelde me dat hij in de problemen kwam omdat hij ze vrijheid had gegeven. De ene kwam uit Frankrijk en hij stond hem toe naar huis te gaan om zijn zieke moeder te bezoeken.

Streicher zorgde ervoor dat er goed voor haar werd gezorgd en liet hem gaan wanneer hij maar wilde. Hij voorzag zijn medewerkers, zoals hij ze noemde, van pasjes om uitstapjes te maken. Een van hen ging naar een oud klooster in Rothenberg om een speciaal biertje te halen. Daar ontmoetten ze een oplettende politieagent die boos was dat de gevangenen rondrenden alsof ze op vakantie waren. Hij werd ervoor gestraft, maar dat kon hem niet schelen, want hij was niet wreed. Soms kwamen ze naar de krant om schoon te maken en onderhoud te plegen, dan lunchten we met ze. Een paar van de meisjes waren betaalde arbeiders uit het Oosten en erg populair.

Deze foto is samen met andere foto's gestolen van het landgoed van Streicher door een Amerikaanse soldaat. Ze zijn opgenomen in de jaren dertig van de vorige eeuw.

U zei dat partijfunctionarissen hem niet mochten, wat ik hoorde. Kun je commentaar geven?

Erich: Ja, zoals je weet, kwam hij in de problemen omdat hij wandaden aan het licht bracht die hij bij anderen zag. Maar hij woonde in een glazen huis en toen hij de slechteriken in de regering aanviel, gingen ze achter hem aan. Ik herinner me dat tijdens de rellen van november 1938 *[de so*

genaamd 'Kristallnacht'] juichte de aanslagen toe en zei dat het legitieme verontwaardiging was. Later beschuldigde hij anderen van het aanmoedigen van de rellen die het imago van Duitsland beschadigden, en toen wezen ze er gemakshalve op dat hij ze had aangemoedigd. Dit was gênant voor zijn zonen.

Ik hoorde dat hij ook ruzie had met Reichsminister Göring. Göring was een rijke aristocraat die veel joodse vrienden had en niet graag zag dat ze in diskrediet werden gebracht. Hij viel Streicher aan en deze aanvallen werden beantwoord. Göring liep altijd voorop als het om nieuwe dingen in het Reich ging. Hij woonde een ziekenhuisbeurs bij toen Streicher voorstelde dat hij zijn dochter onnatuurlijk zou krijgen nadat hij een nieuwe technologie had gezien. Dit maakte Göring woedend en hij probeerde de krant te laten sluiten.

de voormalige boerderij van Julius Streicher in Fürth (Pleikershof), die nu voor zichzelf dient als oefenterrein in landbouwgeschillen. Foto genomen in 1946, tijdens de US Reparations Mission. Edwin Pauley was van 1945 tot 1947 de Amerikaanse ambassadeur bij het Allied Reparations Committee (degene die de commissie die de herstelbetalingen beoordeelde die de As-mogendheden aan de overwinnaars konden betalen).

Hij had ook de slechte gewoonte van om tussenbeide te komen tussen joodse mensen . en zijn standpunt over zijn punt duidelijk maakte, wat er soms toe leidde dat beide partijen boos op hem werden omdat hij zich ermee bemoeide. Vanwege deze problemen werd hij ontslagen uit een leidende positie in de partij en kreeg hij de leiding over de krant. Daarna werd hij meer teruggetrokken en toen zijn vrouw in 1943 stierf, bleef hij op zijn boerderij. Hij leunde toen meer en meer naar Adele, die het niet erg vond omdat ze een erg zorgzaam persoon was en het haar aard was om de pijn te genezen.

Ik heb me altijd afgevraagd over Kristallnacht. Wat herinner je je en heeft Streicher je gesteund?

Erik: Ja en nee. Aanvankelijk verwelkomde hij de rellen en zei hij dat hij een hekel had aan wat de joden hadden gedaan, maar hij wilde ook geen slechte pers over Hitler en het nazisme. Hij gaf de luiheid van partijfunctionarissen de schuld omdat ze niet snel genoeg handelden om de rellen te stoppen. Hier in Neurenberg werden Joodse synagogen in brand gestoken, evenals enkele Joodse winkels, en Joden die zich tegen de menigte verzetten werden aangevallen, sommigen gedood. Ik wil je echter vertellen hoe het tot stand is gekomen, want er komt veel meer bij kijken dan op het eerste gezicht lijkt. Vanaf de begindagen van de nazi-partij was het doden van degenen die gemakkelijke doelen waren een tactiek die door hun vijanden werd gebruikt. Als bewijs hiervan werd in München een groot boek met martelaren bewaard. Zodra de Führer was gekozen, verklaarden de Joden in andere landen de oorlog en begonnen onze functionarissen te vermoorden, en dit gebeurde vaker dan de kranten willen toegeven. Zelfs in Duitsland waren er in 1933 moorden, al probeerde Hitler met de zionisten tot oplossingen te komen.

ERNST EDUARD van RATH (1909-1938). Duitse diplomaat. Het lijk van Raths in een ziekenhuis in Parijs nadat het in november 1938 dodelijk was neergeschoten door Herschel Grynszpan.

De laatste druppel kwam in november 1938 toen Rath *[een Duitse diplomaat in Frankrijk]* werd vermoord en hij was beroemd, dus het maakte velen van streek. De pers probeerde er geen probleem van te maken, maar de daad kon niet worden gebagatelliseerd aangezien zijn moordenaar opnieuw een Jood was. dit gebeurde

op een van de heiligste dagen voor het feest. Veel studenten, huidige en voormalige SA-mannen en burgers begonnen in opstand te komen en alles wat Joods was aan te vallen. Joden werden later gearresteerd wegens anti-Hitler-graffiti. Ze schilderden op straat of op muren, dus waren ze gedwongen het vuil op te ruimen. Nu tonen ze de foto's als bewijs van de vervolging.

Ik kan bevestigen dat ik de menigte hier in Neurenberg heb gezien die daar rondhing. Ze zeggen dat ze bozer werden naarmate ze meer rondhingen. Toen ik later uit het raam keek, zag ik rook uit de synagoge komen en ik wist dat ze die in brand hadden gestoken.

De ruïnes van de orthodoxe synagoge in Essenweinstraße, Fürth na de "Kristal Nacht"

Ik hoorde de brandweer aankomen, maar ze konden niet veel doen. Streicher riep ons in het bedrijf om er artikelen over te schrijven, maar hij was ook woedend over deze flits van blinde woede. Hij vond dat er een meer zorgvuldige en gedisciplineerde aanpak nodig was om de joden de stad uit te krijgen. Ik weet dat hij de sloop van een synagoge beval; Ik denk dat ze het bestemmingsplan heeft overtreden of zoiets. Hij gebruikte dit als een voorbeeld van het breken van hun macht.

De joden van Duitsland zagen hun terechte woede op de joodse terroristen, en wie zou hun verdediging van het marxisme kunnen vergeten?

In uw land hebben Japanse burgers haat moeten doorstaan vanwege een gebeurtenis die zij niet hebben veroorzaakt. Dit laat zien hoezeer het collectieve schuldgevoel mensen achtervolgt. Sommigen in het personeelsbestand konden geen onderscheid maken tussen de twee. Vooral zijn zonen drongen aan op artikelen waarin werd opgeroepen tot de volledige verwijdering van alle joden uit het Reich en alle christelijke landen. Voor sommigen was er geen "goede Jood" en moesten ze allemaal gedwongen worden terug te keren naar de landen waar ze vandaan kwamen.

Gelooft u, gezien dit alles, dat de Holocaust heeft plaatsgevonden en voelt u zich er verantwoordelijk voor?

Erich: We moeten voorzichtig zijn met deze vraag, want het is niet mogelijk om er openlijk over te praten. Ik wist niets van wat er in de kampen gebeurde. Streicher heeft het er nooit over gehad, en het enige waar we over spraken was de wens dat de Joden zouden worden teruggebracht naar het Oosten waar ze vandaan kwamen. Ik weet dat er Joden uit heel Europa werden gedeporteerd, dat was niet te verbergen, en het enige dat ons werd verteld was dat ze naar het oosten werden gestuurd om te worden hervestigd.

Nogmaals, niet alle joden werden verdreven; als ze het rijk dienden, of apolitiek waren, of getrouwd waren met een christen, werden ze met rust gelaten.

Uit gesprekken met betrokkenen na de oorlog blijkt dat het plan was om de joden naar Rusland te halen en te hervestigen. Ik had een vriend die op het SS-kantoor werkte en deze actie leidde. Hij zei zelfs dat velen werden betaald om naar Palestina te verhuizen. De rijken, die gezocht werden als usurpatoren en dieven, gingen achter hen aan

Tauentzien Girls (prostituees uit de lagere klasse) in Weimar Berlijn, 1920

Amerika en Groot-Brittannië en tegen Hitler opgehitst vanuit de veiligheid van hun nieuwe thuisland. Ik heb geen spijt, we hebben de waarheid over het verhaal van deze mensen zo goed mogelijk verteld. Ze kwamen naar ons land, vergaarden enorme rijkdommen en voerden toen oorlog tegen ons door ons hun manier van leven op te dringen. Telkens als er een bijeenkomst was om rechten te beperken of speciale privileges te geven aan een obscure groep, stonden de Joden er altijd achter. Ze vochten voor de perversie van de seksen en verleidden getrouwde vrouwen, gebruikten ze en gooiden ze vervolgens weg als een oude lap. In de Weimar-periode, ook wel het Joodse tijdperk genoemd, schoot het aantal zelfmoorden omhoog toen vrouwen werden gedrogeerd, gebruikt voor seks, misbruikt en verkocht en mannen niet bij machte waren om het te stoppen omdat strikte wetten het uitspreken tegen de Joden tot een misdaad maakten.

De spin: dit kunstwerk sierde de omslag van de uitgave van juni 1935 van Der Stürmer. De omschrijving van de foto luidde: 'veel slachtoffers kwamen vast te zitten in het net. Gevangen door flatterende tonen. Scheur het web van hypocrisie. Je hebt de Duitse jeugd vrijgelaten.' Je zult *merken dat sommige webstrengen de woorden 'vleiend', 'vleierij', 'beloften' en 'knuffels' bevatten.*

Het is bijna altijd een Joods gezicht of naam geweest achter misdaden zoals smokkel, drugs, georganiseerde misdaad, sadistisch. seks, homoseksualiteit, kinderpornografie, fraude, omkoping en chantage vast. aan hen gedaan ook. Ze vormden een kleine minderheid, maar pleegden de overgrote meerderheid van deze daden. Ik begreep de woede van mensen toen ze dit zagen en ik was blij dat ik kon helpen om meer mensen bewust te maken van dit gevaar. Wat er met hen is gebeurd wens ik niemand toe, maar hun haatdragende leiders veroorzaakten het door op te roepen tot oorlog, iets waar joodse financiers van oudsher erg goed in zijn geweest. Ze voerden een heilige oorlog tegen ons en wonnen.

Het maakt me boos dat deze mensen naar ons toe kwamen, zich met ons voedden, misbruik van ons maakten, en toen we ze straften en ontmaskerden, begonnen ze een oorlog om te vernietigen wat ze haatten.
Ze veroorzaakten de dood van duizenden van hun mensen en gaven ons vervolgens de schuld door verhalen te verzinnen over moordfabrieken en massamoorden. Dus namen ze wraak op ons, gebruikmakend van onze eigen raciale verwanten.

Wat is er met je gebeurd tijdens de oorlog?

Erich: Ik heb tot het einde voor de krant gewerkt. Het was heel goed werk met veel voordelen. Ik was vrijgesteld van militaire dienst omdat ik een hartruis had. Ik verbleef in Fürth, dat zware bombardementen bespaard bleef omdat er nog veel joden woonden. In 1940 liepen we schade op en tijdens de oorlog waren er nog enkele aanvallen op het vliegveld en nabij gelegen fabrieken. Het werd niet slecht tot 1944, toen de geallieerden alles aanvielen wat ze konden.

De werkomstandigheden waren voor mij erg goed. Zodra een probleem was opgelost, kregen we tijd om te herstellen. Ik ontmoette een knappe secretaresse en begon een relatie in 1940. In 1943 trouwden we en Streicher stuurde ons twee weken naar Biarritz voor onze huwelijksreis. Dit was inclusief geld voor eten en extra's en daar waren we erg dankbaar voor.

De broer van mijn vrouw diende in een luchtafweerbatterij hier in Neurenberg. We konden zijn kanonnen continu horen vuren tijdens de luchtaanvallen. Alarmen gingen regelmatig af in Neurenberg, wat ons werk vaak verstoorde en soms resulteerde in onnodige sterfgevallen omdat mensen de alarmen begonnen af te doen als niet van ons. Toen het einde naderde stopten we de productie, ik denk begin '45, en vluchtten we naar een vriend in Haroldsburg. Snaren

Verwoest Neurenberg

Deze kleurenfoto van verwoest Neurenberg werd gemaakt door de Amerikaanse fotograaf Ray D'Addario in de zomer van 1946, meer dan een jaar na het einde van de vijandelijkheden in Neurenberg. Het toont duidelijk de wonden veroorzaakt door de luchtaanvallen. Tussen 1941 en 1945 zijn in standaardwerken 41 aanvallen vanuit de lucht vastgelegd.

wenste ons het beste en ik herinner me dat hij erg fatalistisch was en zei dat het voor hem voorbij was en dat hij de vijand zou ontmoeten.

Dat was de laatste keer dat ik hem zag. Hij was op weg terug naar de boerderij met zijn zonen, Adele en een van de Oekraïense vrouwen. Ook voor ons was het voorbij. De geallieerden dwongen iedereen om te bewijzen wat ze tijdens de oorlog hadden gedaan. Ik liet mijn vrijstellingscertificaat zien en zei dat ik mijn andere documenten bij het bombardement kwijt was en dat ik een simpele drukker was. Ik had geen zin om naar een van de geallieerde kampen te gaan. Ik las dat er later problemen waren met joodse bewakers die Duitsers sloegen en allerlei wraakacties.

Ik walgde van de tribunalen en dacht dat ze een farce waren. Duitsland heeft meer martelaren gekregen voor de toekomst van ons geloof. Op een dag zal de wereld weten dat ze onschuldig zijn gestorven en het slachtoffer waren van joodse haat.

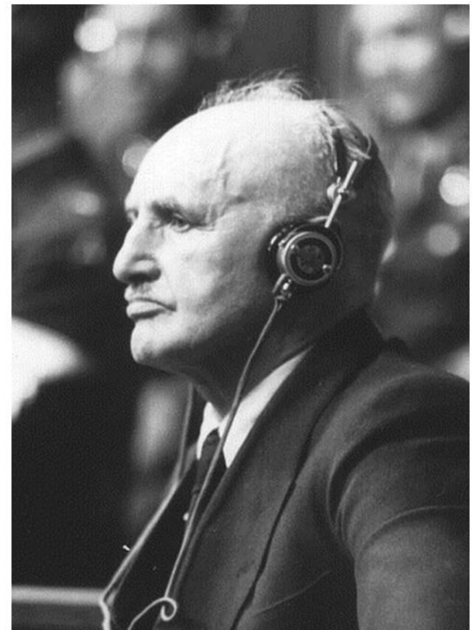
De spits

Julius Streicher

De Führer leeft

De Führer is niet dood! Hij leeft voort in de schepping van zijn goddelijke geest. Ze zal langer meegaan dan degenen die door het lot gedoemd waren de Führer niet te begrijpen toen hij nog leefde. Ze zullen in het graf zinken en vergeten worden. Maar de geest van de leider zal een effect hebben op de toekomst en de verlosser worden van zijn tot slaaf gemaakte mensen en een misleide mensheid.

Julius Streicher - Het politieke testament (1945)

Op 1 oktober 1946 kreeg Julius Streicher in de vorm van een schuldigverklaring te horen dat de vijanden van de oorlog besloten hadden hem te doden. Op 16 oktober 1946 vond de gerechtelijke moord plaats in Neurenberg door ophanging. Zijn as werd door de Amerikaanse bezetter verstrooid in de Wenzbach. Zijn laatste woorden waren:

"Heil Hitler! Dit is naar mijn Poeriemfestival 1946. Ik God gaan. Op een dag zullen de bolsjewieken jou ook ophangen."